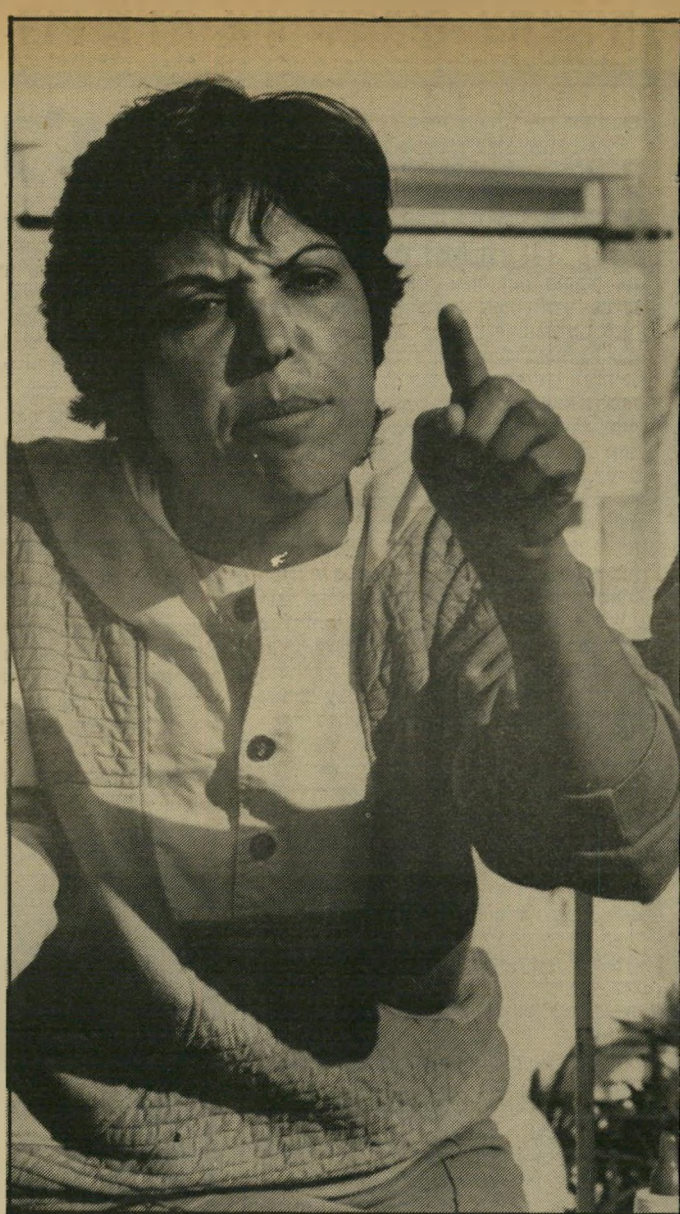

ימינה. השקענו כאן את הנשמה שלנו, ופיתאום באו אתיופים ולקחו לנו את הדירות. ציפינו שיבואו לכאן זוגות צעירים, שיהיו לנו חברים, שתהיה שכונה נחמדה. עכשיו הם שינו את האופי של השכונה. ערך הדירות ירד. אנחנו כבר לא רוצים להישאר כאן!" וועמת מכולם היא לילי אסולין: "שבע שנים עברתי כדי לקנות כאן דירה, ועכשיו אני צריכה לראות דבר כזה מול הפרצוף שלי. הם לא מת קלחים, ובגלל זה הם מוזהמים. כשאני פונה למישרד הקליטה ואומרת שהם שכנים שלי מטופפים, הם עונים לי: 'מה איכפת לך?' בטח שאיכפת לי! החייקים שלהם יעברו לילדים שלי!"

אחת הנשים אמרה: מדוע הם לא אוכלים מאכלים נורמאליים כמו עוגה ואיטריות

"נהיה לנו כאן כפר ערבי. כל היום הילדים מתרוצצים בחוץ. רעבים ומ' לוכלכים. כ"ס כבוקר כבר רעש, כצהריים רעש, חרריהמררגות מלובלך, ממש מגעיל. "אי אפשר לאחד שני גושים. הם שונים מאיתנו לגמרי. הם סתומים, לא מבינים כלום. לפני שבאו לכאן, הם גרו בכית'מלון באשקלון, ושם לא למדו כלום. לא הכינו אותם לחיים במאה העשרים. את מכונת הכביסה הם הפכו לארון, באסלה של השרותים כבשו מלפפונים, הכניסו כבשים הביתה. הכל היינו צריכים ללמד אותם. אפילו מה לבשל. יש להם מאכלים משונים, כל מיני פיתות ובשרים. למה

לילי אסולין: "הם עשו כאן כפר ערבי!"

ראש המועצה: "מה אנחנו, כרידים?"

בני סגל (ליד ביתו): "אני לא מהמתנדבים. מכניסום לעצמי!"

לא נעים לי ככה. רציתי שיהיו לי שכנים טובים. אולי אם נדע טוב עברית, נוכל לדבר איתם והעניינים יסתדרו. עכשיו הכי חשוב לי ללמוד טוב את השפה!"

תמיד סלמסה, בן 8: "הכל שבאנו לכאן, הילדים האחרים לא רוצים להיות חברים שלנו. לא נותנים לנו לשחק עם הכדור שלהם, רבים איתנו. מקללים, מדברים שטויות ומרביצים. אומרים לנו: 'כושים! אתיופים!' וזה מעליב, אז אנחנו כוכים. רציתי שיהיה יפה, שנשחק איתם יפה, אבל הם רעים!"

יונה סלמסה, אמו החורגת של תמיר, מפוחדת, מבוהלת, חוששת לדבר. שני ילדיה מתו בסודאן. גם אשתו הראשונה של בעלה מתה שם.

באתיופיה סבלה רעב, כך גם בארץ. כשעה לפני כניסתה השבת יש במקרר (המשך בעמוד 36)

אדם, שאפשר לעלוב בהן ואחר כך להעמיד פנים שאין הם מבינים עברית. האתיופים, מהגרים במצוקה, שמל" כד כעיות הקליטה נושאים בליבם גם געגועים לבני מישפחותיהם, שנשארו שם, וזיכרונות קשים מהמסע לארץ, כוכים כנגד. נשים, ילדים וגברים מדברים וכוכים, מסיבים את פניהם הצידה, מנסים להסתיר.

זהבה טיוזו (20) התחתנה בסודאן, ברכה לארץ, לפני חמש שנים. כל מישפחה נשארה באתיופיה. לפני שהגיעה לבנימינה, גרה בחררה עם בעלה, שלמה, שהוא מרדיך עולים בפרדס חנה. לבנימינה הגיעו בעיקבות הוריו של שלמה.

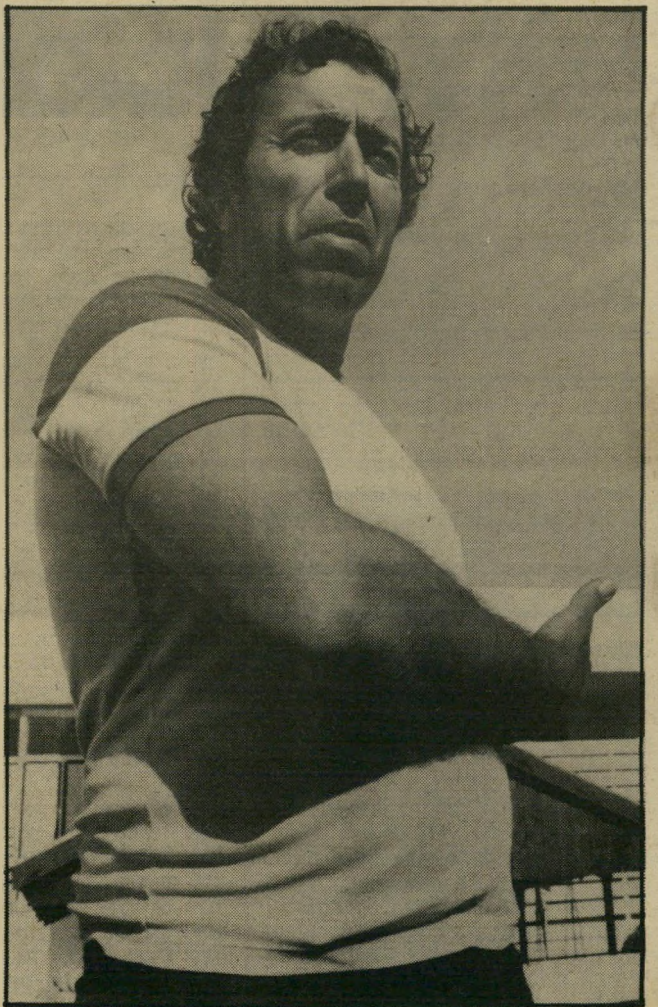
זהבה עובדת כמחלבת השומרון, שוקלת גבניות. היא צעירה יפה וביישנית, המשתדלת שלא להתערב בסיכסוך השכונתי. להיבלע בתוך ההמון ולקוות שבמוקדם או כמאוחר תתקבל בשכונה כדירת רצויה: "מאוד

הם לא אוכלים מאכלים נורמאליים, כמו עוגה ונקניקיות ואיטריות? "מי שהיה צריך לעזור להם זה מישרד הקליטה, אבל שם, במישרד, לא מתעניינים בהם בכלל. נראה את מישרד הקליטה נושם אותם, חי איתם יום אחד. זרקו אותם עלינו והסתלקו בחורה למישרדים שלהם!"

טענות ישנות, מוכרות. רבים מעולי עדות המיזרח סבלו מהן בעבר, שמעו אותן מפי אשכנזים מתנשאים. כעת אפשר להטיח אותן בקורבן אחר, ולז' כות בעזרתן בתעודת הכניסה הסופית לחיק החברה הישראלית.

אוכלים רק לחם

אתיופית צעירה, מיטפחת פיר-חנות לראשה, מציצה מהחלון, מביטה בשכניה במבט נוכד. לאיש לא איכפת. ממילא רואים באתיופים חיות

שלום זיגדון: " נודך מהם סידחון נוראי!"